

overkurs eller har varierende rente. Såvel realkreditkommissionen af 1933 som kommissionen vedrørende landbrugets kreditforhold overvejede mulighederne for at give foreningerne adgang til uden nogen begrænsning selv at fastsætte renten. Der var dog ikke i kommissionerne flertal for at anbefale et sådant forslag. Bl. a. under hensyn til, at der nu pålægges foreningerne pligt til at give lånsøgerne oplysning om den effektive rente, jfr. forslaget § 20, stk. 5, foreslås disse begrænsninger ophævet, således at foreningerne fremtidig selv kan bestemme, hvilke obligationstyper de ønsker at udstede, medens boligministeren fortsat skal kunne forlange de højrentede serier standset.

Med hensyn til stk. 4 bemærkes, at den gældende bestemmelse anvender formuleringen: „Ved en serie eller afdelings åbning...“. Det foreslås at slette ordene „eller afdelings“ under hensyn til, at kun serieinddelingen betyder en begrænsning af det solidariske ansvar. Tilsvarende ændring foreslås i § 28, stk. 1.

Den gældende lovs § 18, stk. 4, indeholder bl. a. en bestemmelse om, at der i serier, hvor der midlertidigt er fraskrevet medlemmerne ret til ekstrordinært at indfri lånene kontant, skal forbeholdes foreningen adgang til at anvende ordinære afdrag til opkøb af obligationer. En tilsvarende bestemmelse i den oprindelige kreditforeningslov af 1936 blev slettet i 1957 efter ønske fra kreditforeningernes stående fællesudvalg. Stk. 4 er på dette punkt bragt i overensstemmelse med kreditforeningslovens § 24, stk. 4.

ad § 25.

Forslaget svarer med en redaktionel ændring til købstadhypotekforeningslovens § 19.

ad § 26.

Forslaget svarer med en redaktionel ændring til købstadhypotekforeningslovens § 20.

ad § 27.

Forslaget svarer med nogle redaktionelle ændringer til købstadhypotekforeningslovens § 21, dog at der — under hensyn til, at landhypotekforeningerne efter forslaget inddrages under loven — er tilføjet en bestemmelse til stk. 2 om, at det samlede udlån i årsberetningen skal opdeles på landbrugsejendomme og andre ejendomme.

ad § 28.

Stk. 1 svarer med en redaktionel ændring til den gældende lovs § 22, stk. 1, 1. og 2. punktum, idet man dog har tilføjet en henvisning til de særlige låneformer i stk. 4.

Ifølge den gældende lovs § 22, stk. 1, 3. punktum, skal der ved ydelse af lån i ejendomme, der agtes bebygget, stilles behørig bankgaranti „eller sikkerhed i sådanne aktiver, hvori umyndiges midler kan anbringes“. Det må dog formodes at også andre aktiver end sådanne, hvori umyndiges midler kan anbringes, vil kunne yde tilstrækkelig sikkerhed, og det foreslås derfor at overlade til foreningerne, om den tilbudte sikkerhed kan betragtes som tilstrækkelig betryggende. Efter omstændighederne vil f. eks. kommunal garanti kunne komme i betragtning.

Ifølge den gældende lov (som ændret ved lov nr. 83 af 9. marts 1962) er adgangen til at yde forhåndslån begrænset ved følgende regel:

„Det samlede beløb af sådanne pantebreve må ikke overstige 25 pct. af kasseobligationsgælden i den pågældende åbne serie, men kan dog, så længe medlemmerne af en sluttet serie i medfør af § 16, stk. 2, er solidarisk ansvarlige for de af den åbne serie udstedte kasseobligationer, andrage indtil 1 mill. kr.“ En tilsvarende begrænsning findes i kreditforeningslovens § 28, stk. 1.

Forfølgende med indførelsen af forhåndslån har først og fremmest været at give bygherren mulighed for ved salg af obligationerne at skaffe sig kendskab til finansieringsvilkårene for det projekterede byggeri. De i lovgivningen fastsatte begrænsninger af størrelsen af forhåndslån skyldes, at den sædvanlige realsikkerhed under byggeriets opførelse er erstattet af bankgaranti eller anden sikkerhed.

Der har navnlig efter krigen været et sådant behov for forhåndslån, at de oprindeligt fastsatte grænser for disse lån har måttet udvides. Enkelte foreninger har dog trods de fastsatte begrænsninger kunnet dække behovet for forhåndslån ved at holde den pågældende serie åben længere end normalt. Ingen forening har hidtil lidt tab ved denne långivning.

Der er ikke i vedtægterne for de i henhold til lov om boligbyggeri oprettede finansieringsinstitutter fastsat nogen begrænsning for ydelse af forhåndslån.

I overensstemmelse hermed samt under hensyn til, at det med henblik på finansieringen af boligbyggeriet må være ønskeligt, at foreningerne har adgang til i videst muligt omfang at yde forhåndslån, synes det ikke påkrævet fortsat at opretholde bestemmelsen om begrænsningen af disse lån, og bestemmelsen foreslås ophævet.

Med hensyn til bestemmelsen i stk. 3 om tilvejebringelse af midlertidig erstatning for den manglende balance mellem pantebreve og obligationer er det i den gældende lovs § 22, stk. 2, bestemt, at dette skal ske gennem tilgodehavender hos national-